

KERK & Leven

DOSSIER 12 LAAT JE REGISTREREN ALS ORGAANDONOR

Wat is er tegen om je organen na je dood af te staan aan patiënten? Niets. En toch is er een gebrek aan donoren

NR. 51 | WEEKKRANT | 22 DECEMBER 2010 | JAARGANG 71 | WWW.KERKENLEVEN.BE

KERSTMIS

Deze kerst wordt de belangrijkste in jaren

Je kunt er donder op zeggen dat de Kerk in het jaaroverzicht van 2010 een prominente rol krijgt en niet de mooiste. Zit ik daarom met het gevoel dat deze kerst de belangrijkste wordt in jaren?

In het Latijn heb je twee woorden om over 'toekomst' te praten: *futurum* en *adventum*. Laatst zag ik een kunstwerk dat precies weergaf wat ik bij ze voel. In een kastje lagen verlopen zakagenda's, in een ander een Jezuskind met gespreide armpjes (zie foto).

Futurum is de toekomst zoals die in onze agenda staat. Gepland en toch vaak anders uitdraaiend. Heeft de Kerk dit soort toekomst te veel omarmd? Tegen wil en dank en om bestwil tegelijk? De Kerk wilde christenen vrijwaren van repressie, maar raakte daardoor paradoxaal genoeg zelf doordrongen van de macht die ze daartoe nastreefde. Seksueel misbruik van kinderen en jongeren – niets anders dan machtsmisbruik tegenover kleinen – is daar de afschuwelijke uitwas van.

De 'gewijde geschiedenis' vertelt gelukkig een ander verhaal. Over hoe God juist komt in crisis. Toen Israël zijn kroonjuwelen verloor, de tempel en zijn cultus en zijn soeverein, ontdekte het dat Gods richtinggevende Woord dichter was dan ooit: in het hart van gelovigen her en der verspreid en in elk geval ver van een zelfzeker Jeruzalem. Als God er dan voor kiest om met kerst nog intiemer nabij te komen met een mensengezicht, dan zit daar meer in dan kerstmuziek. Daarom omschreven we de voorbije vier weken die toekomst met *adventum*. Het naderen van dat Jezuskind en vandaag zijn geboorte.

Misschien is het niet eens zo slecht dat deze crisis onze muren en torens van zelfvoldaanheid en zekerheid sloop om voldoende bouwplek te krijgen voor een stal met een ster er op. Daar lezen wij deze dagen verhalen over. Over Jozef bijvoorbeeld, die evenveel reden tot piekeren had over zijn tijd als wij vandaag over de onze. Hij hield op met doemdenken, toen

Verlopen zakagenda's versus het kerstekind. Welke toekomst dromen wij ons? © Frank Bahnmueller

hij in een droom ontdekte dat niet hij de toekomst van zijn kind bepaalde, maar omgekeerd dit kind zijn toekomst. Toen werd hij van een 'futurum-mens', die een agen-

Wie muren van zelfvoldaanheid en zekerheid sloop, krijgt voldoende bouwplek voor een stal met een ster erop

da omarmde die 'in die dagen' door de feiten ondersteboven werd gehaald, een 'adventum-mens' die meewerkte met Gods nakende plan. Alleen op die manier zou hij zelf toekomst hebben.

Straks zegt de volwassen Jezus: „Kom allen naar Mij die afgemat en belast zijn, en Ik zal u rust geven. Neem mijn juk op en kom bij Mij in de leer, omdat Ik zachtmoedig ben en eenvoudig van hart, en u zult rust vinden voor uw ziel. Want mijn juk is zacht en mijn last is licht.”

Naar rust kijken we na dit bewogen 2010 echt uit. Hij garandeert ze ons, als we bij Hem opnieuw zachtmoedigheid en nederigheid willen leren. Was Hij dat zelf? Hij was toch veeleisend in zijn Bergrede en onmenselijk in zijn eis om je vijanden graag te zien. Tegelijk at Hij met tollenaars en nodigde Hij een hoer bij Hem uit zonder eerste te eisen dat ze een poos van de straat zou blijven.

Hoe kon Hij tegelijk veeleisend zijn en zonder voorbehoud ontvankelijk? Alleen omdat Hij alles in het perspectief plaatste van de vriendschap met God. Een perspectief dat ook zijn omgang met mensen bepaalde. Dat is de toekomst die deze kerst ons garandeert. Enkel binnen het kader van de vriendschap kan een Kerk mensen haar morele kijk aanbieden. Niet door hen een juk op de schouders te leggen dat te zwaar is om dragen, zoals dat om hun bestwil in het verleden te vaak gebeurde. Mensen kunnen wel wat hebben van iemand die er eerst zorg voor draagt hun persoonlijke vriend te worden, hun gastvrijheid te aanvaarden, hen te eerbiedigen

en hen dan bij zich thuis uit te nodigen. Alleen zijn in de Kerk vele handen nog te gevuld met 'betweten'.

Slechts zij aan zij en in de worsteling en de strijd die onze naasten alle dagen leveren, krijgen we de juiste woorden om voor hen iets te betekenen. En wat we dan zeggen, zal geen last zijn, maar een kerstgeschenk. Hoe kun je de uitgestoken handen van het kerstkind vastnemen, als je handen zelf te vol zijn?

2010 was het jaar van een grote crisis voor de Kerk, maar draagt in zich de belofte van iets goeds. Op voorwaarde dat we dat goeds dit keer aanvaarden.

Ronald SLESENS